

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/72/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215219174
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2215219174.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudkýň: JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Janka Benkovičová, v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova č. 11, Žilina, IČO : 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.C., trvale bytom D. B., o zaplatenie 4.992,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/572/2015-81 zo dňa 27.03.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni zmluvný úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur za obdobie od 03.01.2013 do zaplatenia, najviac však do celkovej sumy 4.813,26 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, a v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania (prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania) v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalobu vo zvyšku zaplatenia úrokov a poplatkov z istiny zamietol, výrokom II. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 90,20 % a výrokom III. vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po právnej stránke odôvodnil aplikáciou § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 11.07.2012 (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/ až d/, § 9 ods. 1 až 8, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 11.07.2012 (ďalej len „ZoSÚ“).

3. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou (doručenou súdu) dňa 13.01.2015 domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť 4.992,94 eur s príslušenstvom, ako aj trovy konania na tom právnom základe, že medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 11.07.2012 úverová zmluva, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sa stali aj úverové podmienky. Na základe tejto úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 5000 eur s dojednanými mesačnými anuitnými splátkami so splatnosťou celého úverového rámca do 15.07.2022. Žalovaná mala

uhradiť dlh vo výške 7,60 eur. Nedoplatok predstavoval na úverovej istine 4.992,94 eur, úroky 254,56 eur, úroky z omeškania 2,92 eur a poplatky 67,96 eur.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 26.07.2016 č. k. 5C/572/2015-55 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 4.992,94 eur s úrokom z omeškania 8,75 % zo sumy 4.992,94 eur od 03.01.2013, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, keď vo zvyšku žalobu zamietol a priznal náhradu trov konania vo výške 60,22 % .V dôsledku odvolania žalobkyne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 19.12.2017 č. k. 23Co/58/2017-66 v napadnutej zamietnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, t. j. aby vo veci opäť rozhodol, pri posúdení dôvodnosti žaloby v časti zaplataenia úrokov a poplatkov, v ktorej bola žaloba zamietnutá. Žalobkyňa zotrvala na podanej žalobe v celom rozsahu, keď vo svojom vyjadrení na výzvu súdu zo dňa 05.05.2016 doložila prehľad uhradených splátok, spôsob započítania istiny a zmluvného úroku, aj prehľad výpočtu úrokov z omeškania, majúc za to, že zmluva spĺňa všetky náležitosti ustanovenia § 9 ZoSÚ. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila.

5. Z predloženej úverovej zmluvy mal súd prvej inštancie za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 11.07.2012 úverovú zmluvu, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 15,9 % ročne, výškou anuitnej splátky 84,35 eur, s termínom splatnosti prvej splátky dňa 15.08.2012, s konečnou splatnosťou úveru 15.07.2022, počtom splátok 120, výškou RPMN 18,11% a priemernou výškou RPMN ku dňu podpisu zmluvu 19,59 % s tým, že celková čiastka, ktorú mala vrátiť žalovaná predstavovala sumu 10.360,80 eur. V rámci zmluvy si strany v článku 4, bode 4.1 a 4.3 dojednali sankcie v prípade porušenia povinnosti zo zmluvy - zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplataenej anuitnej splátky až do jej zaplataenia. Dňa 22.10.2012 vyzvala žalobkyňa žalovanú na zaplataenie nedoplatku vo výške 114,81 eur, a to najneskôr do 10 dní od zaslania výzvy pod hrozbou vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Následne dňa 18.02.2012 oznámila žalovanej predčasnú splatnosť dlhu s povinnosťou zaplatiť nedoplatok najneskôr do 31.12.2012.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá, vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom novej kogentnej právnej úpravy je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, a teda ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Značnú nerovnováhu možno vysvetľovať ako právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, prostredníctvom ktorých sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, z už prijatého plnenia alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Neplatnosť takejto podmienky nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy, pokiaľ túto podmienku možno oddeliť od ostatných častí zmluvy. ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 ZoSÚ stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok. Nestačí teda uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená úverová zmluva zo dňa 11.07.2012 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Ak žalobkyňa vie predložiť spotrebiteľovi na požiadanie amortizačnú tabuľku, niet dôvodu, aby spotrebiteľovi nepredložil tabuľku, ktorá by zrozumiteľne uvádzala prehľad splátok (v zmysle zákona) pri uzatváraní samotnej zmluvy, aby spotrebiteľ mal prehľad o tom, čo a kedy spláca, resp. má splácať. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 o návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19.12.2014 a ktorý súvisí s konaním žalobkyne proti E. F., v ktorom Súdny dvor uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca

amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, ktorú je preto potrebné zosúladiť s textom Smernice. Súd prvej inštancie záverom konštatoval, že vzhľadom na neexistenciu splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. k/ sa uzavretá zmluva považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ za bezúročnú a bez poplatkov. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že nemohol priznať žalobkyni nárok na zaplatenie ňou uplatnených úrokov, ktoré pravdepodobne označila ako celkové náklady, a ani poplatkov, ktoré si vyčíslila podľa sadzovníka poplatkov.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď vychádzal z toho, že celková výška uplatneného nároku predstavovala 5.250,42 eur (4.992,92 eur + 254,58 eur + 2,92 eur), pričom žalobkyňa bola úspešná v časti uplatnenej istiny 4.992,94 eur. Žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 95,10 % nároku a žalovaná v rozsahu 4,90 % uplatneného nároku, t. j. celkový úspech žalobkyne predstavoval 90,20 %.

8. Proti vyššie uvedenému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, uviedla, že v zmysle bodu 9.6. zmluvy o úvere tvoria súčasť zmluvy aj Všeobecné obchodné podmienky (VOP). Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzovníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzovníka a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Podľa žalobkyne je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. V tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Najvyšší súd SR považoval dovolanie žalobkyne v otázke nutnosti rozpisu splátky v zmluve za prípustné a dôvodné. Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ a čiastkových právnych záverov vyjadrených v uznesení, predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v

napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zároveň žalobkyni priznal náhradu trov konania.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

10. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19.06.2019 č. k. 23Co/186/2018-108 výrokom I. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 254,56 eur a 2,92 eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku; výrokom II. v časti zaplataenia úroku 15,90 % z nezaplataenej istiny 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplataenia, v časti úroku z omeškania 8,75 % z nezaplataenej istiny 4.992,94 eur z nezaplataených úrokov 254,56 eur od 03.01.2013 do zaplataenia rozsudok v časti zamietnutia potvrdil; výrokom III. žalobkyni priznal právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnej výške.

11. Odvolací súd na základe skutočnosti, že žalobkyňou poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov, posudzoval príslušenstvo žalovanej pohľadávky (istiny), okrem už posudzovaného úroku z omeškania z istiny. K úroku 15,90 % ročne z nezaplataenej istiny vo výške 4.992,94 eura od 03.01.2013 do zaplataenia odvolací súd uviedol, že ak dohodnutá konštrukcia indikuje neprimeraný nárast dlhu, zákonite sa natíska otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách). Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobkyni uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nar. vlády 87/1995 Z. z.. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovanej, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Uplatnený úrok prevyšuje úrok z omeškania a problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) prima facie potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods. 3 nariadenia vlády 87/1995 Z. z.. Ak existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 OZ, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády 87/1995 Z. z. Podľa odvolacieho súdu úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ. Z uvedených dôvodov dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany a ako taká je neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods. 2 OZ).

12. K úrokom z omeškania z kapitalizovaného úroku odvolací súd uviedol, že ak sa rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ustanovení § 121 ods. 3 OZ istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ustanovenia § 517 ods. 2 OZ. Názor, že možno priznať úrok z omeškania alebo poplatok z omeškania z príslušenstva pohľadávky, odôvodnený len úpravou obsiahnutou v ustanovení § 517 ods. 2 OZ, by totiž bez väzby na ustanovenie § 121 ods. 3 OZ viedol k absurdnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Záver založený na úvahe, podľa ktorej zákon (Obchodný zákonník v spojení s Občianskym zákonníkom) priznáva veriteľovi bez ďalšieho aj právo úročiť zákonné príslušenstvo pohľadávky (žiadať úroky z omeškania z dojednaných úrokov) je preto podľa odvolacieho súdu nesprávny. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené platí aj pre ostatné formy príslušenstva, čím sú i náklady spojené s uplatnením istiny.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti úroku 15,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania o výške 8,75 % ročne z nezaplatených úrokov 254,56 eur od 03.01.2013 do zaplatenia, t. j. vo výroku I., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a to podľa § 387 ods. 1 CSP. V časti kapitalizovaného úroku 254,56 eur vzniknutého do dátumu predčasnej splatnosti úveru a kapitalizovaného úroku z omeškania 2,92 eur odvolací súd v súlade s § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v tejto časti vyhovel.

14. Proti výroku II. rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nároku na zmluvný úrok (o zaplatenie zmluvného úroku 15,90 % ročne z nezaplatennej istiny 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia), podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom uviedla, že rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci s tým, že tvrdenie prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu neobstojí, keďže neobstoja argumenty uvádzané ako dôvody takéhoto právneho názoru a na ňom založeného súdneho rozhodnutia. Podľa jej názoru uvedené vyplýva z dohody o úrokoch, absencie právnej úpravy obmedzujúcej nárok veriteľa na zmluvný úrok momentom zosplatenia dlhu ako aj negatívnych dôsledkov odopretia nárokov veriteľa na úrok po zosplatení dlhu. V dovolaní podrobne rozobrala nesprávnosť dôvodov okresného aj krajského súdu a poukázala na rozhodovaciu prax českých súdov. Žalobkyňa považovala rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj prvoinštančného súdu v dovolaní napadnutej časti zmluvného úroku po zosplatení celej zostávajúcej istiny úveru za nesprávne. Žiadala rozhodnutia súdov oboch inštancií v dovolaní napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v uznesení č. k. 1Cdo/59/2020-169 zo dňa 30.03.2022 dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné a preto dovolaní napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v napadnutej časti výroku II. (v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného zmluvného úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia zamietnutá) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

16. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny alebo má právo požadovať len úroky z omeškania. V čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v danej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré napokon bolo prijaté v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. 5. Právna veta z tohto rozhodnutia znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok zistený vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“.

17. Dovolací súd v tomto smere tiež poukázal na body 15. až 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia: „Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len

povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania). Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplatneniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

18. Ešte pred prijatím tohto rozhodnutia v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR rovnako konzistentne dovolací súd rozhodoval v týchto veciach aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 94/2019, sp. zn. 1 Cdo 208/2019, sp. zn. 2 Cdo 263/2019, sp. zn. 3 Cdo 35/2020, sp. zn. 5 Cdo 46/2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020, sp. zn. 7 Cdo 111/2019, sp. zn. 8 Cdo 66/2020, sp. zn. 9 Cdo 24/2020). Dovolací súd nemal žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť a namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné.

19. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení, keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu – žalobkyňou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385

ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

21. Predmetom odvolacieho konania (po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a vrátení mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie) je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia.

22. Vzhľadom na to, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20.04.2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

23. Odvolateľka odvolanie odôvodnila o. i. tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.02.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

24. Odvolací súd vychádzal na tieto účely zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy.

25. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu dňa 11.07.2012 uzavreli úverovú zmluvu č. 000000000000746, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanej spotrebiteľský úver v sume 5.000 eur s dojednanou výškou úrokovej sadzby 15,9 % ročne, poplatkom za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne, výškou anuitnej splátky 84,35 eur, počtom anuitných splátok 120, termínom splatnosti prvej anuitnej splátky 15.08.2012, periodicitou a termínom splatnosti mesačne, vždy v 15. deň kalendárneho mesiaca, dátumom konečnej splatnosti 15.07.2022, výškou RPMN 18,11 %, priemernou výšou RPMN ku dňu podpisu zmluvy 19,59 %, pričom celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom) predstavovala sumu 10.360,80 eur.

26. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné riešiť v odvolacom konaní, bola otázka existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru. Súdna prax bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná, pričom z rozhodovacej praxe súdov pretrvával nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení. Priamo k tejto otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR v už spomínanom uznesení sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.06.2020, ktoré bolo prijaté v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. 5, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí, pričom zo záverov vyslovených v tomto rozhodnutí vychádzal aj dovolací súd v prejednávanvej veci, ktorého právnym názorom je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP). S názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 sa následne stotožnili i ďalšie senáty dovolacieho

súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/115/2019, 8Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, 8Cdo/221/2019, 2Cdo/241/2019, 5Cdo/46/2020).

27. Vo vzťahu k pojmu ustálená rozhodovacia prax poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa 25.02.2021, kde Najvyšší súd SR v bode 11. odôvodnenia uviedol, že: „V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.s.p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“

28. S prihliadnutím na dovolacím súdom vyslovené právne závery odvolací súd mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v aktuálne preskúmvanej časti (v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur od 03.01.2013 do zaplatenia) vychádza z nesprávneho posúdenia veci, keďže súd prvej inštancie uvedenú vec z vyššie uvedeného hľadiska ani neposudzoval, pričom nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie spočívala aj v právnom závere, že uzavretá zmluva sa považuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ za bezúročnú a bez poplatkov (na čo poukázal odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozsudku z 19.06.2019 č. k. 23Co/186/2018-108).

29. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti žalobného nároku žalobkyne na uplatnený dohodnutý zmluvný úrok z úveru zmenil, a to uložením povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni zostatok dohodnutého zmluvného úroku z istiny do zaplatenia, najviac však sumu 4.813,26 eur. Z prehľadu splátok súd prvej inštancie zistil, že žalovaná zaplatila do zosplatenia úveru na úrokoch sumu 54,18 eur (viď podanie žalobkyne zo dňa 05.05.2016 č. I. 33). Odvolací súd vo výroku I. rozsudku č. k. 23Co/186/2018-108 zo dňa 19.06.2019 priznal žalobkyni nárok na dohodnutý zmluvný úrok do zosplatenia úveru vo výške 254,56 eur s tým, že v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť (voči uvedenému výroku nebolo podané ani dovolanie). Z uvedeného vyplýva, že celkovo na dohodnutom zmluvnom úroku žalovaná zaplatila žalobkyni 54,18 eur a žalobkyňa už má na časť zmluvne dohodnutého úroku judikovanú pohľadávku vo výške 254,56 eur, t.j. spolu 308,74 eur. Keďže v zmysle dovolacím súdom vyjadreného právneho záveru žalobkyni prináleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, žalobkyňa má pri predčasnej splatnosti nárok na dohodnutý zmluvný úrok len za čas do splatnosti dlhu (t.j. od splatnosti prvej splátky dňa 15.08.2012 až do splatnosti úveru dňa 15.07.2022). Za obdobie dohodnuté v zmluve o úvere mala žalovaná celkovo na dohodnutom zmluvnom úroku za poskytnutie úveru zaplatiť žalobkyni 5.122 eur s tým, že po odpočítaní už zaplatených a judikovaných úrokov žalobkyni prináleží na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku ešte suma 4.813,26 eur.

30. Vzhľadom na to odvolací súd podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eura od 03.01.2013 do zaplatenia zmenil uložením povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni zmluvný úrok vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.992,94 eur za obdobie od 03.01.2013 do zaplatenia, najviac však do celkovej sumy 4.813,26 eur, čím bol žalobkyni priznaný úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí do konečnej splatnosti úveru dňa 15.07.2022 (doba trvania zmluvy, ktorá bola dohodnutá pri jej vzniku a ohraničená konečnou splatnosťou úveru). Odvolací súd zároveň podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil. Zamietnutie žaloby bolo potrebné potvrdiť iba v nepatrnom rozsahu, v ktorom sa žalobkyňa domáhala zaplatenia úroku z úveru aj za čas po zmluvne dojednanom termíne konečnej splatnosti úveru, t.j. po 15.07.2022.

31. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (2).

32. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Z dôvodu zmeny výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie stíhala odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP povinnosť rozhodnúť i o náhrade trov celého konania - prvoinštančného, odvolacieho konania (vedeného pod sp. zn. 23Co/58/2017, sp. zn. 23Co/186/2018, sp. zn. 23Co/72/2022) a dovolacieho konania. Odvolací súd podľa pomeru úspechu rozhodol tak, že žalobkyňa (ktorá bola v konaní úspešná, keď iba nepatrná časť príslušenstva bola zamietnutá) má proti žalovanej (v konaní neúspešnej) nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho konania) v plnom rozsahu, keď nevidel dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).